

Η Γεωγραφία - Ρέυνικ Γεώργιου – Ρόμπερτ (Α΄ Βραβείο)

Ήταν Δευτέρα, Τετάρτη ή Κυριακή ;
Τετάρτη ήταν νομίζω, όταν έμαθα τα νέα.
Ήμουν στο σπίτι, στο σχολείο ή στο μπαλέτο ;
Στο μπαλέτο ήμουν πιστεύω, κάνοντας πιρουέτες.
Και ποιος με ειδοποίησε ;
Η δασκάλα, η παρτενέρ μου ή ο συντονιστής ;
Η δασκάλα μου ήταν, που μου είπε για το ατύχημα.
Ήταν τροχαίο ; Με αυτοκίνητο ; Με μηχανή ;
Και τι σημασία έχει ; Ήταν της μαμάς μου.
Λιποθύμησα ; Τεράστιο ; Έκλαψα ;
Σαν όνειρο είναι όλα, θολά και μπερδεμένα.
Πήγα στο νοσοκομείο, στο ανθωπωλείο ή στην κλινική ;
Όχι. Όλο το πρωί μαλώναμε που δεν είχα διαβάσει τη
Γεωγραφία μου.
Στο σπίτι πήγα, στο δωμάτιο μου, κι έμαθα και τις 3 σελίδες
απ' έξω.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ - Μακρυδάκη Ίνας (Β΄ Βραβείο)

Σμαραγδένια θάλασσα, γαρίφαλο ακρωτήριο, καλοκαιρινή
ανάσα, όταν μιλάω
για τη θάλασσα μπερδεύεται στη γλώσσα μου ένα άσπρο
τριαντάφυλλο, αλλά δεν μπορώ να σωπάσω.

Ω, καταφύγιο μου, πνοή της ψυχής μου, αστέρι του ουρανού,
εγώ εσένα ερωτεύτηκα,
μου πήρες την πληγωμένη μου καρδιά, σε αντίκρισα, εσένα
θάλασσα, καβαλάρη του
ονείρου, φίλε μου αχώριστε, χρώμα της μικρής ζωής μου, εκεί
όπου πλάθονται τα
όνειρα μου.

Χτυπήσανε τη μέρα σε καλή μεριά. Ξύπνησε το θαλασσίνο
αλμυρό νερό, μέσα από το χώμα.
Κρύα μελωδία, νεογέννητη. Αχ θάλασσα, νανούρισμα, φως
στα όνειρα μου.

Κοντά σου είδα να ασπρίζει ένα βρεμένο, καλοκαιρινό
βότσαλο, αίνιγμα διαβασμένο από εσένα.

Για το δικό σου το χατίρι, ας πεθάνω ετούτη τη στιγμή. Οι
νύμφες
του πελάγους θα σε φυλάνε. Εσύ είσαι η δική μου ηλιαχτίδα.

Σε μάτιασαν οι νύμφες του βυθού, μα όταν γέλασε ο ουρανός,
άξαφνα πήρες τη βαφή
του χρυσαφιού.

Είσαι η θεότητα που πάνω της η Ελλάδα πατά με σιγουριά, η
Ελλάδα
που με συντροφεύει, με ταξιδεύει, με ταξιδεύει στη ζωντανή
στεριά, που το πάθος χαίρεται
και αγναντεύει τα κύματα.

Θάλασσα! Σώμα του καλοκαιριού, δροσερό και ανάλαφρο.
Θάλασσα!
Πολύτιμη περιουσία, αντανάκλαση της ελπίδας...

Φύσηξε αέρας, γεύση αλμύρας, χρώμα κόκκινο, θανάσιμο,
παθιασμένο με τα μαγικά
κύματα.

Νεράιδες του βυθού, νεράιδες του πελάγους, Μούσες της
ζωντανής στεριάς,
χαρίστε μου κοχύλια, χαρίστε μου το ονειρεμένο φεγγάρι,
χαρίστε μου τον παλμό της γης.

Η θάλασσα είναι βαθιά και άπειρη. Ό,τι αγαπώ γεννιέται και
βρίσκεται στην αρχή του πάντα.

Φύκια μελαχρινά, το βαθύ μουρμούρισμα της άμμου, όλα μια
γυάλινη
καμπάνα που χτυπά στους ρυθμούς του παραμυθιού.

Το παραμύθι - Χαραλαμπόπουλου Δημήτριου (Γ΄ Βραβείο)

Το παραμύθι της γιαγιάς
δεν είχε δράκους, βασιλιάδες
μονάχα άστεγους, φτωχούς
πραματευτάδες.

Δεμίλαγε για χώρα πλούσια,
μυθική με κάστρα και ιππότες,
αυλή με πάνοπλους στρατιώτες.

Δεν είχε μάγισσες με μαγικό ραβδί
να ταξιδεύει σε κόσμο ψεύτικο
κάθε μικρό παιδί.

Είχε ανθρώπους ταπεινούς
με μέτωπα σκαμμένα
λιοντάρι στη θέση της καρδιάς
και χέρια ροζιασμένα.

Λεπτές φιγούρες στη σκιά
μ' απόγνωση γεμάτες
σέρνοντας βήματα βαριά
σε δρόμους και σε στρατές.

Το τέλος του παραμυθιού
δεν ήξερε η γιαγιά
είπε πως θα το γράψει
η επόμενη γενιά.

«Ήσυχους πια αφήστε
τους ψεύτικους βασιλιάδες
στη γη καλά πατήστε
και γίνετε αφεντάδες».

Αυτά θυμάμαι μόνο
τα λόγια της γιαγιάς
πριν αποκοιμηθώ
στην άκρη της γωνιάς.

Αυτός μπορεί; - Παπαχριστοφόρου Κωνσταντίνου (Α΄ Έπαινος)

Μπορώ να τον
κοιτάξω στα
μάτια;
Όχι. Αδύνατο.
Ένας απλός άνθρωπος να τον αντικρύσει;
Σε καμιά περίπτωση, αυτόν.
Τον άρχοντα με τα χρυσά δακτυλίδια.

Τα χρυσά δακτυλίδια;
Πού τα βρήκε άραγε;
Δεν δούλεψε.
Εγώ δούλεψα, εγώ ο μικρός.
Εγώ γιατί δεν έχω δακτυλίδι;
Μήπως... όχι, δεν είναι δυνατό.
Αυτός είναι άρχοντας.
Μήπως - λέω μήπως - τα έχει κλέψει;
Στάσου. Ένας άρχοντας δεν έχει ανάγκη την κλοπή.
Αλήθεια, πώς γίνεται ένας άρχοντας;

Τα δακτυλίδια...
Με έκλεψε. Με εκμεταλλεύτηκε.
Δούλευα για το συμφέρον του.
Τα χρυσά δακτυλίδια μου...
Τώρα ξεκαθαρίζουν όλα.
Η αλήθεια είναι αυτή. Η μόνη αλήθεια.
Τα δακτυλίδια μου ανήκουν.

Και τώρα ξέρω.
Οι ρόλοι αντιστρέφονται, οι
μάσκες πέφτουν.
Δεν φοβάμαι τον άρχοντα.
Τον άδαιο τιτλούχο.
Εγώ ο μικρός μπορώ να τον
κοιτάξω κατάματα.
Χωρίς τύψεις.
Αυτός εμένα;
Δεν νομίζω.

Όνομα κοινό - Βούργια Μάρου (Β΄ Έπαινος)

1619 κολυμβήθρες η μια δίπλα στην άλλη.
1619 ιερείς ενδεδυμένοι με άμφια πένθιμα.
1619 μικρομέγαλοι, έτοιμοι για το μυστήριο της Βαπτίσεως.
Έτος από Χριστού γεννήσεως, 1974.

1619 λειτουργοί του Υψίστου πανέτοιμοι.
Αγιάζουν το νερό της κολυμβήθρας με το δάκρυ τους.
Στραγγίζουν το πρόσωπο τους με τον ασπρόμαυρο χιτώνα της υπομονής.
Το απορημένο βλέμμα των συγγενών λογχίζει την καρδιά τους.

Βαπτίζεται ο δούλος του Θεού
1619 ιερείς. 1619 μικρομέγαλοι. 1619 βογγητά. 1619
1619 μητέρες και σύζυγοι και αδελφές.
Κρατούν φωτογραφίες αντί για προσκλητήρια.
Μοναδική λέξη σ' αυτά ...ΚΟΠΙΑΣΤΕ!

Κοπιάστε στην αναζήτηση του γιου, του συζύγου, του πατέρα μας. Κοπιάστε
ν' απαλύνετε τον πόνο μας. Κοπιάστε να σβήσετε της ψυχής τη φλόγα.

Όνομα ένα. Όνομα κοινό. Όνομα ίδιο.
Βαπτίζεται ο δούλος του Θεού ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟ!
ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟ!!!!
Όνομα ένα. Όνομα κοινό. Όνομα ίδιο.

Όνομα θλίψης και πόνου αβάσταχτου.
Καρτερίας υπέρλογης όνομα.
Υπομονής που σβήνει με τον χρόνο.
Ελπίδας που δίνει νόημα ζωής.

Χριστός γεννάται. Γεννάται Χριστός, για να σώσει το γένος τ' ανθρώπινο.
Χριστός γεννάται. Γεννάται Χριστός και οι αγνοούμενοι πάντες ευρεθήσονται.
Κύπρος δακροαίματη. Δακροαίματη Κύπρος και πληγές επουλωθήσονται.

ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟΣ!!!
Αγνοούμενος ένας. Αγνοούμενοι πολλοί.
Τους ξαναδώσανε ΟΝΟΜΑ!!!

Ευχή και Προσευχή - Λάππα Σοφίας (Γ΄ Έπαινος)

Χειμώνας έφτασε βαρύς
κρύο, βροχή και χιόνια
στα άσπρα ντύθηκαν τα βουνά
κρύφτηκαν και τ αηδόνια.

Με πέπλο η νύφη του χιονιά
σκέπασε όλη την πλάση
τη διψασμένη μας τη γη,
νερό να τη χορτάσει.

Πολλοί άνθρωποι στα σπίτια τους
με σόμπες αναμμένες
περνάνε όμορφες στιγμές,
μέρες ευτυχισμένες.

Κι' όλο το βλέμμα στρέψανε
στη μαγεμένη φύση,
που ο θεός με περισσή
αγάπη έχει φροντίσει.

Μα είναι κι άνθρωποι, που πονούν,
άνθρωποι που πεινούνε
και τις χαρές, τις ομορφιές
να νιώσουν δεν μπορούνε.

Θεέ μου, που 'σαι στα ψηλά
στη γη άπλωσε τα χέρια
και τα παιδιά σου αγκάλιασε
σαν ο ουρανός τ αστέρια.

Κάνε, θεέ μου, οι άνθρωποι
να ναι ευτυχισμένοι
κι' από αγάπη και ψωμί
πάντοτε χορτασμένοι.

Η Θάλασσα - Πανούλα Έλλης (Γ' Έπαινος)

Πήρε φόρα. Τράβηξε πίσω.
Γραπώθηκε στη μοναχική πέτρα
και μεμιάς άφησε τον εαυτό της ελεύθερο.
Θαλασσοτρικυμία. Παλίρροια.
Επιτέθηκε στους πελώριους βράχους.
Τους βράχους χιλιάδων ετών.
Με πολλές εμπειρίες, με αμέτρητες ιστορίες
για τους ναυαγούς που ταξίδευαν σε τούτα τα νερά.
Βράχοι σοφοί.
Αλλά δεν έδειξε έλεος.
Τους έδερνε ασταμάτητα.
Σα να τους περίμενε να υποκύψουν,
να υποκλιθούν μπροστά της.
Όμως εκείνοι έμεναν ακίνητοι.
Ακίνητοι και καμαρωτοί.
Περήφανοι για την κληρονομιά
που κουβαλούσαν στους ώμους τους.
Έκανε πίσω. Ηρέμησε,
σα να την περιέβαλε γαλήνη.
Έτσι και αυτή γαλήνεψε.
Και εκεί που κανείς δεν το πρόβλεψε
άρχισε πάλι.
Έστειλε την κατάρα της στους βράχους.
Με βία.
«Να μη βιαζόμεθα. Είν' επικίνδυνον πράγμα η βία».
Όχι για κείνην.